

STINE DEJA &
MARIE MUNK

**SYNTHETIC
SEDUCTION
REVISITED**

SYNTETISK FORFØRT

Af Henrik Broch-Lips
Leder af Kunsthall Kongegaarden
Cand.mag. i kunsthistorie

Udstillingen *Synthetic Seduction Revisited* er skabt af Stine Deja (1986) og Marie Munk (1988). De er uddannet fra Designskolen Kolding og Royal College of Art i London og har deltaget i en lang række udstillinger i både ind- og udland. Begge har modtaget Statens Kunstfonds tre-årige arbejdslegat og er nogle af landets mest talentfulde, yngre billedkunstnere.

Stine Deja og Marie Munk lader sig inspirere af samfundets udvikling, teknologiske tendenser og absurditeter. Ud fra researchbaserede koncepter skaber de totalinstallationer, skulpturer og videoer for at drage publikum ind i en alternativ virkelighed, der provokerer, overrasker og udfordrer den generelle opfattelse af normalen. Hensigten er at skabe æstetiske, anderledes og meningsfyldte oplevelser, der undrer og giver stof til eftertanke.

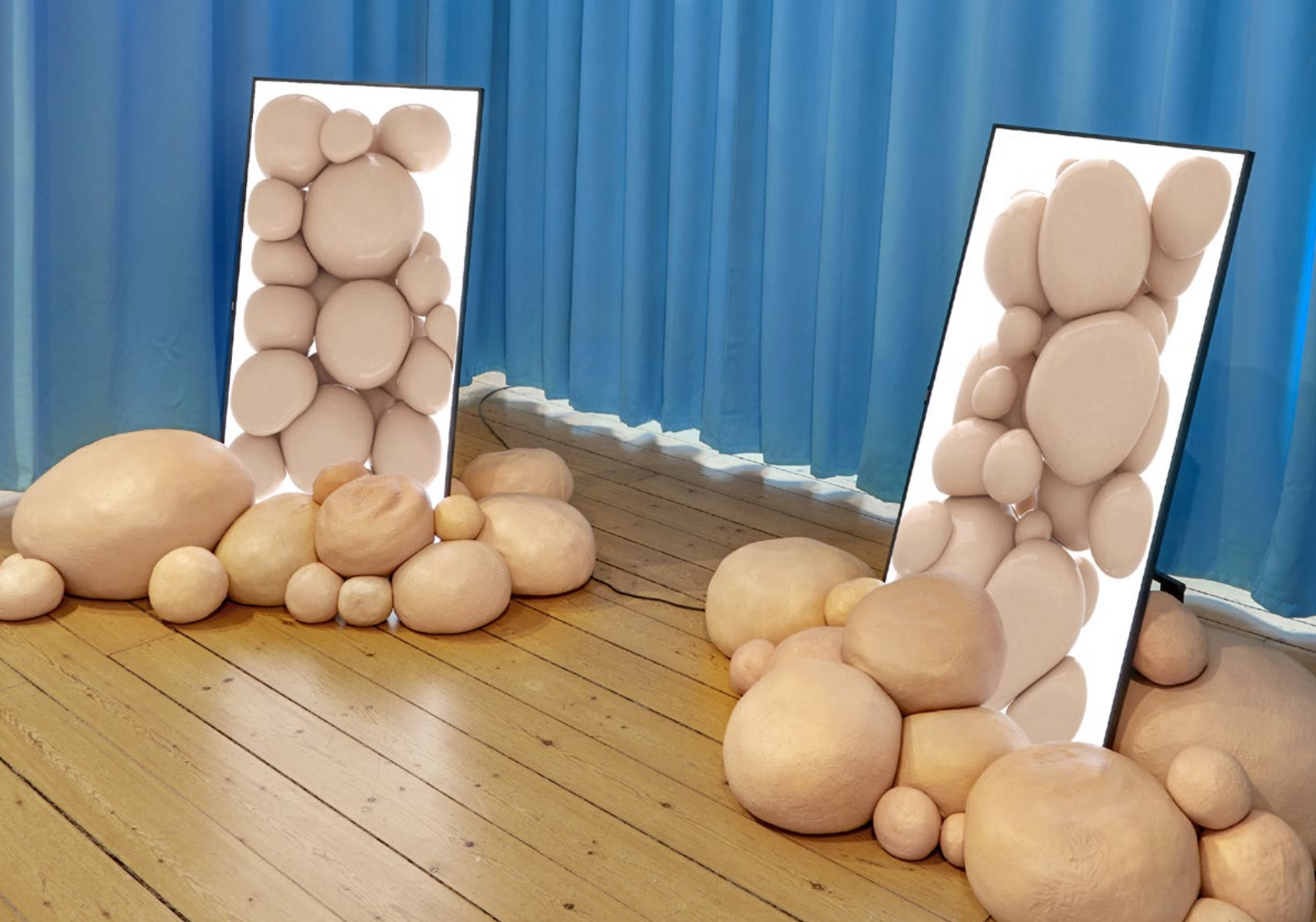
Konkret bearbejder Stine Deja og Marie Munk begreberne nærvær og intimitet i en tid, hvor teknologi er en uomgængelig og ofte afgørende medproducent af menneskers samvær. I deres klinisk, præcise værker undersøger de kritisk, om vi er på vej mod 'totalt syntetisk nærvær' og udfordrer samtidig folks fantasi i samspillet mellem det pulserende levende organiske og den rå teknologi.

Stine Deja udforsker grænserne mellem det 'virkelige' og det 'virtuelle' og bruger digitale surrogater i sine ofte melankolske og ironiske videofortællinger. Med silikone som kropsmetafor undersøger Marie Munk kunstig simulering af intimitet og skaber alternative virkeligheder, der stiller spørgsmål ved aktuelle samfundstendenser. I de sidste par år har man kunnet opleve et par bemærkelsesværdige soloudstillinger af de to nye stjernesrud på kunsthimlen.

Nedfrosne døde

Stine Dejas udstilling *Cold Sleep* på Tranen foråret 2021 bestod af et par figurer i termiske, gule dragter, der var udspændt i store, runde stålstrukturer, der drejede rundt om sin egen akse i et goldt ørkenlandskab. Installationen fremstod som en spekulation over drømmen om det evige liv og den teknologiske udvikling, hvor det måske snart bliver muligt at nedfryse døde for langt senere at lade dem optø, blive opereret og genopstå – og på den måde kreere en radikalt ny skabelsesberetning.

I udstillingen *Dawn Chorus* i Vestjyllands Kunstpavillon samme år havde Stine Deja placeret en række identiske skulpturer i en kunstig dam. På industrielle stålriste kunne beskueren gå rundt om værkerne og opleve dem, som

om de observerede eksotiske dyr i zoologisk have eller inspicerede nye varer på et lager. Skulpturerne befandt sig imellem menneskelignende skabninger, intelligent teknologi og standardiserede dagligvarer, og repræsenterede hypotesen om en ny form for liv.

Allerede i 2017 kunne gæsterne på Roskilde Festivalen opleve Stine Deja interaktive videoinstallation *4K Zen*, der stillede til skue, at vi tilsyneladende slapper mere af, når vi ser TV, end når vi sover. *4K Zen* lovede en stressdiæt igennem en tilstand af aktiv passivitet: En flugt fra det moderne livs kompleksitet gennem erkendelsen af teknologiens passive påvirkning af vores hjerner.

Kødeligt datacenter

Marie Munk har også gjort sig bemærket i de seneste år. I Alba Gallery i Wien i 2020 viste hun sin totalinstallation *Cable-to-cradle*. Den bestod af, hvad der kunne ligne, otte fostre placeret i kunstige livmodersmaskiner, der fuldender graviditeten og kan gro babyer udenfor menneskekroppen. De besøgende blev således konfronteret med et fremtidsscenario med højteknologiske rugemødres bioposer, der vil gøre den kropslige graviditet til en unødvendig risiko, og sikre lige kønsmæssige vilkår på arbejdsmarkedet.

På Roskilde Festivalen i 2022 havde Marie Munk konstrueret sit værk *Placenta*, som en gigantisk, oppustelig moderkage med pulserende blodkar og fugtige hinder, som skulle forbinde festivalgæsterne gennem en fælles

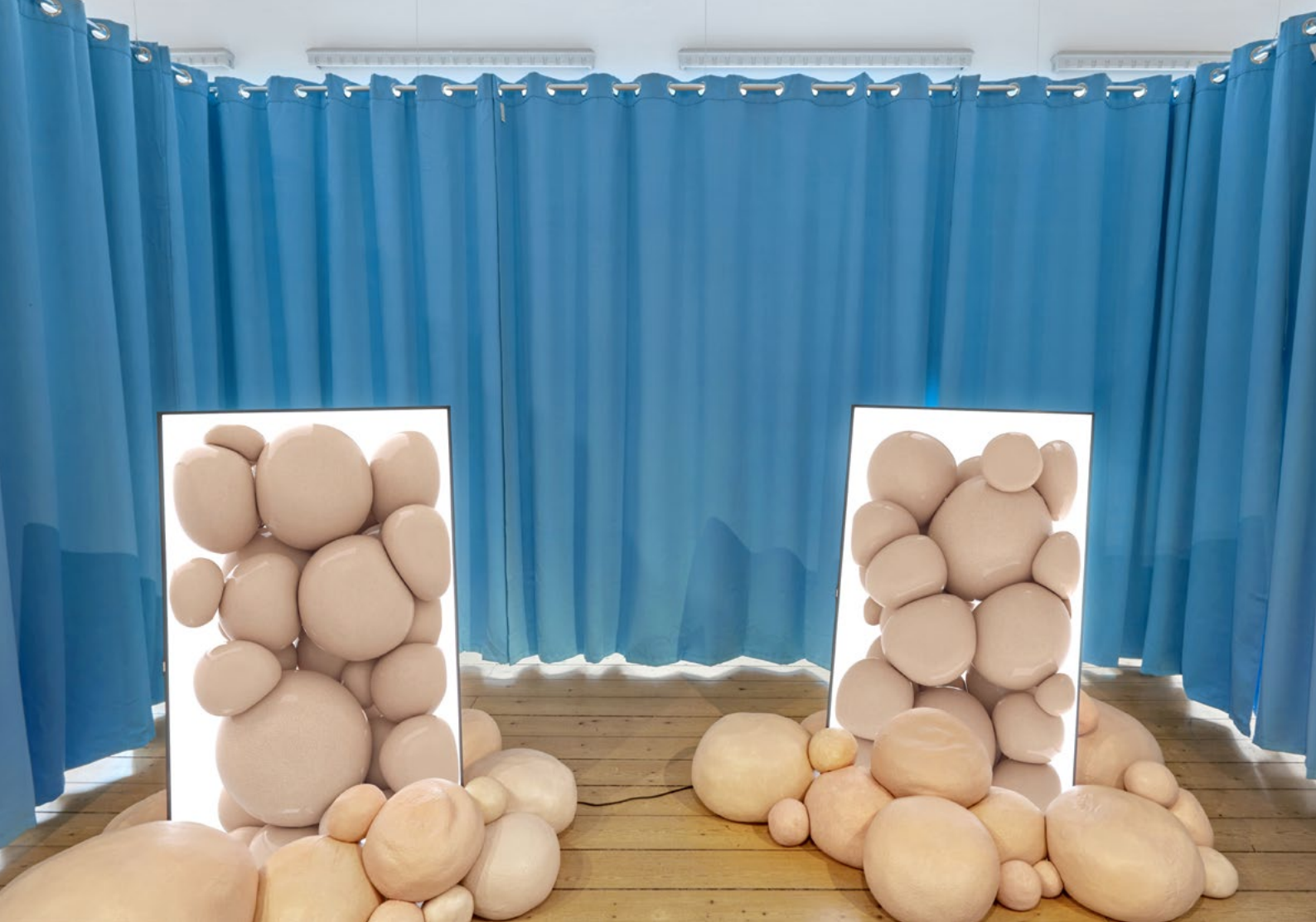
oplevelse af at være en kødelig krop i en teknologisk verden.

Samme år havde hun vist sin soloudstilling *Big Energy* i Gl. Holtegaard, der var omdannet til et kødeligt datacenter – fyldt med livgivende navlestreng. Et værk, der både refererede til science fiction og nutidig spiritualitet, og stillede de besøgende over for en surrealistisk vision, hvor moderne mennesker er smeltet sammen med teknologien.

Marie Munk og Stine Deja har siden 2018 også skabt udstillinger, som de har været fælles om. *Divine Desires* er fra 2022 og er både blevet vist i Politikens forhal, på Alba Gallery i Wien og i Kristianstads Konsthall. Den lille totalinstallation ligner mest af alt en krydsning mellem en privatklinik og et næsten guddommeligt fremtids-scenarie. Med et overdimensioneret hoved og to store hænder spredt ud i rummet undersøgte kunstnerne vores medierede virkelighed og (nyheds)begær, som tilsyneladende aldrig stopper.

Syntetisk forførelse i Kongegaarden

I Kongegaarden har Stine Deja og Marie Munk reinstalleret deres totalinstallation og fællesværk *Synthetic Seduction* (Syntetisk Forførelse). Med blå gardiner, videofilm, silikoneskulpturer og readymades har de skabt nye arkitektoniske rum, der genererer særlige sammenstød mellem deres samfundsrelevante, teknologikritiske værker og en fredet historisk rokokobygning.

Man får indtryk af at træde ind i en medicinsk institution, men ikke nødvendigvis en traditionel lægeklinik eller et genkendeligt sygehus. Det er snarere et futuristisk laboratorium, hvor de kliniske afskærmninger giver den rette sammenhæng og udgangspunkt til at gribe arbejdet an med at opleve og forstå. Man kan reelt gå direkte ind fra gaden og få hud-til-hud-kontakt.

Kødelige og digitale hud-blobber

I det første rum t.h. for entréen vises titelværket *Synthetic Seduction*, der både består af videoskærme med 3-D animationer og hudfarvede, runde skulpturer i mange forskellige størrelser. Marie Munk kalder sine skulpturer for hud-blobber og de er nærmest krop eller kødelighed i sin rene form. De har hverken muskler eller knogler og de kan ikke bevæge sig. I selskab med videoen virker de næsten levende, som om de kunne begynde at udklække og bevæge sig.

Omvendt kan man også opleve dem som døde sten omkring den digitale skærm – som om de har mistet alt liv. På den måde fremstår Stine Dejas digitale hud-blobber næsten mere levende end de fysiske. De abstrakte kropslige silikonesurrogater er på én og samme tid kropsligt tiltrækkende og æstetisk frastødende.

Fremmed følsomhed

I et andet rum er Stine Dejas videoværk *Foreigner* installeret i nøje overensstemmelse med de fredede omgivelser. En robot/android øver sig i ansigtsmimik ved at spejle

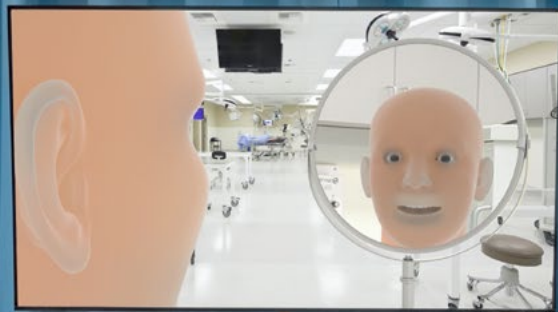
sig selv og synge et af firsernes store hits *I Wanna Know What Love Is*, som den hører i radioen – det går nu ikke den meget bedre end for deltagerne i X factor.

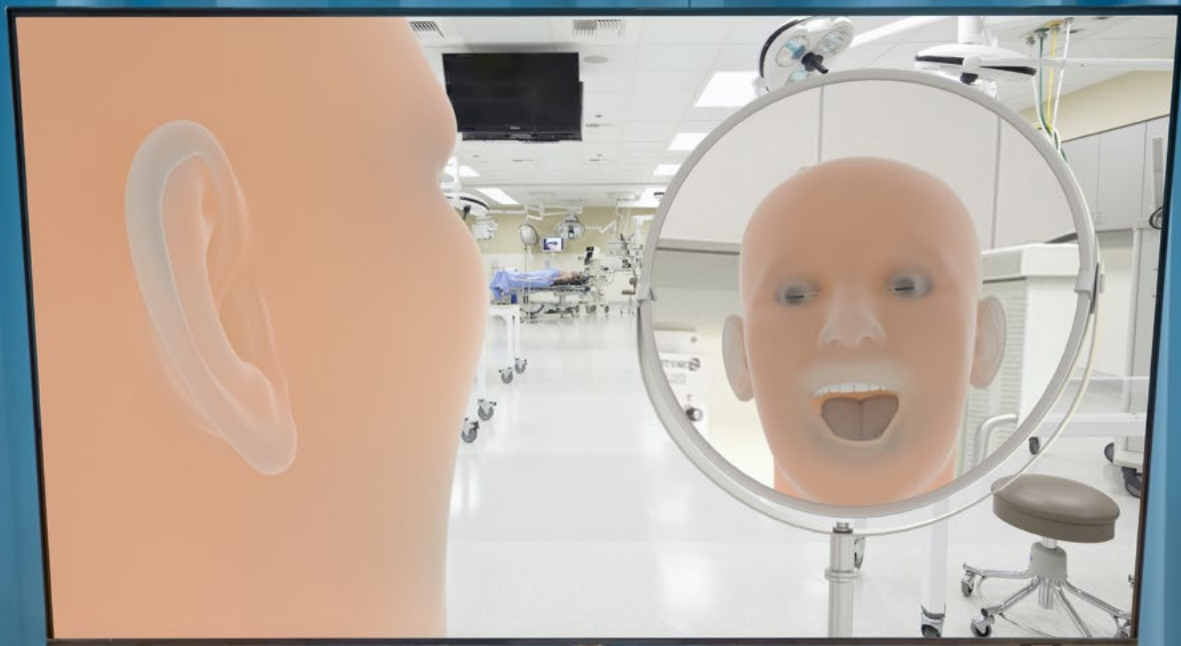
Sangen er lavet af bandet Foreigner, og at være fremmed er noget robotten formentlig kan relatere sig til. Som 'nyfødt' skal den lære alle de sociale normer og færdigheder, som vi andre, der bliver født ind i denne verden, også skal gøre.

Med udgangspunkt i AI (kunstig intelligens) og maskinlæring handler filmen om, hvordan vi lærer software at være følelsesmæssige og nærme sig mennesker. Men den gør også lidt grin med maskinlæring, der genkender mønstre og gentager dem, uanset hvad disse mønstre er.

Det er op til beskueren, om man bør have ondt af personen (androiden), der midt i et følsomt øjeblik er fanget i et så ensomt og isoleret miljø som et robotlaboratorium – eller om værket skal opfattes som en kritik af kunstig intelligens, der kan komme langt, men aldrig mestre følelser som indlevelse og kærlighed.

Man kunne også få den tanke, at vores (og især unges) meget tætte omgang med teknologi vil få indflydelse på vores intime følelsesliv, og at vores menneskelige hjerner er ved at blive programmeret: Måske lærer vi lige så meget af den kunstige intelligens' måde at være på, som den lærer af os.

Sjælden hudkontakt

I et oplyst rum med stuk på loftet og iskolde neonrør møder man Marie Munks interaktive, dunkende og kødfulde skulptur *Hold Hands*. Publikum opfordres til at svinge den om sine skuldre, mens man ligger på briksen og ser Stine Dejas videofilm *Intimacy Package* (Intimitetspakke).

Videofilmen er et undervisningsprogram for maskiner, der skal lære, hvordan man kan opnå intimitet. Den ender med en solnedgang på stranden, hvor et par robotarme hænger ud i et nærmest erotisk øjeblik. Intimitet mellem ikke-menneskelige objekter giver vist ikke megen mening på stranden i en solnedgangskliché, men det gør ægte kærlighed mellem kødelige mennesker nok heller ikke.

Her er der således skabt en alternativ virkelighed, som man kan udforske snarere end et kunstværk at se på. I kunstverdenen er det oftest forbudt at røre ved de udstillede genstande, men her kan publikum få en anderledes involverende kunstoplevelse. Og tilmed i et rum der mimer en operationsstue, hvor menneskeliv og død altid er i fokus, og hvor refleksion over livet er stærk.

Maskinel opførsel

Marie Munk og Stine Dejas legende og til tider forførende kontrast mellem algoritmisk logik og romantiske klicheer inviterer generelt til en dybere refleksion over, hvad intim kærlighed er og om, den kan erstattes af surrogater produceret af teknologiens uanede muligheder. De to

kunstnere undersøger således teknologiens indflydelse på vores intime, sociale oplevelser og perspektiverer det relevante, men måske også skræmmende spørgsmål "kan en maskine lære at være menneske?" og "kan intim kærlighed erstattes af surrogater"?

Vi ved, at teknologiens potentiale kan bruges både positivt og negativt, men det mest alarmerende er måske forandringens hastighed, og hvor lidt tid vi har til at evaluere før det næste kolossale spring. Bekymringen gælder ikke alene, om maskiner kan blive menneskelige, men snarere, hvordan vores øgede afhængighed af maskiner påvirker menneskelig udvikling og relationer. Med andre ord nærmer vi mennesker os en maskinel måde at opføre os på?

Forholdet mellem artificiel og menneskelig intelligens bliver i tiltagende grad blandet sammen i vores hverdag i form af robotter og kunstig intelligens. Robotter og AI'er bliver mere menneskelignende, men den største kamp er stadig at gøre dem empatiske. Men skulle det lykkes at gøre maskiner opmærksomme og følelsesladede, hvad er der så tilbage for at skelne os fra dem? Ville vi så ikke være nødt til at konfrontere os selv med vores forståelse af at være menneske og sætte spørgsmålstejn ved vores biologiske krops rolle?

Billedliste/indhold:

- Forside: *Synthetic Seduction*, detalje, 2018/2023
- 04-05. Udstillingsview *Synthetic Seduction Revisited*, 2023
- 08-09. Stine Deja & Marie Munk, *Synthetic Seduction*, video, silikone, polyester, pigment, flocking, 2018/2023
- 12-13. *Synthetic Seduction*, 2018/2023
- 14-15. *Synthetic Seduction*, detalje, 2018/2023
- 16-17. *Synthetic Seduction*, detalje, 2018/2023
- 20-21. Installationsview *Synthetic Seduction Revisited*, 2023
- 22-23. Stine Deja, *Foreigner*, video, 5:11 min., 2018
- 24-25. Installationsview *Synthetic Seduction Revisited*, 2023
- 26-27. Stine Deja, *Foreigner*, video, 5:11 min., 2018
- 30-31. Installationsview *Synthetic Seduction Revisited*, 2023
32. Marie Munk, *Hold Hands*, silikone, pigment, polyester, elektronik, 2018
33. Installationsview med *Hold Hands* og Stine Deja, *The Intimacy Package*
34. Installationsview med *Hold Hands* og *The Intimacy Package*
35. Installationsview med *Hold Hands* og *The Intimacy Package*
- 36-37. Stine Deja, *The Intimacy Package*, video, 7:47 min., 2018
- 38-39. Stine Deja, *The Intimacy Package*, video, 7:47 min., 2018
40. Flagværk skabt til udstillingen.
41. Billedliste
42. Kolofon

Udgivet i forbindelse med udstillingen:

SYNTHETIC SEDUCTION REVISITED

Stine Deja & Marie Munk

Kunsthall Kongegaarden

21. januar – 26. marts 2023

Idé og redigering: Henrik Broch-Lips

Tekst: Henrik Broch-Lips

Foto: Jenny Sundby, Kongegaarden

Grafisk tilrettelæggelse: Jesper Højland

Tryk: Lasertryk

ISBN: 978-87-974500-0-0

Kunsthall Kongegaarden

Algade 25

DK-4220 Korsør

kongegaarden.dk

KNUD HØJGAARDS FOND

DET
OBELSKE
FAMILIEFOND

KUNSTHAL KONGEGAARDEN

Algade 25, 4220 Korsør // tirs - søndag 11-16, onsdage 11-18 // kongegaarden.dk